

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Venise, 1567 - X \[102-103\] : De Ino & Palaemone](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VIII

[Mythologia, Francfort, 1581 - VIII, 04 : De Ino, & Palæmone](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VIII

[Mythologie, Paris, 1627 - VIII, 05 : D'Inon & Palemon, autrement de Melicerte](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VIII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VIII, 04 : D'Inon, & Palæmon, autrement Melicerte](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Venise, 1567 - VIII, 04 : De Ino, & Palaemone, 1567

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 14/01/2026 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/920>

Copier

Présentation du document

PublicationVenise, Comin da Trino, 1567

ExemplaireMunich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) , Res/4 Ant. 50

Formatin-4

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination239v°-241r°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses

- [Ino](#)
- [Palémon, Mélicerte](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Mythologia

vel diuinū quidpiam esse arbitratur, vel certe sine aliqua diuina & maxima causa non contingere. Id cum ita sit, non fuit difficile persuadere mortalibus diuinum quidpiam esse Tritones, & Deos esse quorum in potestate essent nauigantes, ad quod credendum aliquando periculorum magnitudo impellebat (sunt enim timentium animi & in periculis exilientium ad superstitionem perfaciles.) Et cum inter multos precantes alicui voti compos fieri contigisset, illius præconio postea Tritonum ut Deorum nomen fuit celebratum. Neq; illud prætermiserim, quod apud Romanos super templo Saturni Triton quidam eximie magnitudinis fuit collocatus, qui buccinā inflabat quoties oriebatur ventus, caudamque intra terram occultabat. Per illud significare tradiderūt nonnulli res gestas ante Saturnum silentio fuisse inuolutas; at post imperium Saturni clarissima historiographorum voce fuisse celebratas: quāuis ego occultatam verā religionem ante Christum per hæc significatum crediderim; at post Christi aduentum clarissimo sanctorū apostolorum præconio omnibus gentibus veram, sanctam & saluberrimam legem, omnibus Christo altissimo Dei filio credētib; celebratum iri. Nam alioquin insulsum esse videbatur, ut sapientes antiqui caudatos etiam Deos habuerint. At nunc de Palamone dicamus.

10

De Iuo, & Palamone,

Cep. IIII.

INo quoque cum Palamone filio nauigantibus præesse fuit existimata ab antiquis, & inter Deorum marinorum numerum relata. Hæc Cadmī & Harmoniæ illius, cuius carmen nuptiale Musæ cecinerunt, filia fuit ut ait Hesiod.

*καὶ παῖς ἰππεύς ἐστι καὶ παῖς ἰππεύς
ἰνὸς καὶ τῆς ἰππεύς, καὶ τῆς ἰππεύς
καὶ τῆς ἰππεύς, καὶ τῆς ἰππεύς*

Harmoniæ hinc Veneris formosæ filia Cadmo

30

Inoq; Semelenq; & Agauē edidit; atq;

Autonoē, quæ nupsit Aristæo inde comato.

Fuit Ino postea Athamantis Thebanorum Regis uxor, quæ ut dictum fuit, singulari odio Nepheles filios, utpote nouerca, prosequabatur, totiq; feminibus vnum de filiis Nepheles Dias immolari oportere per aruspices significauit. Postea ob Iunonis odium in omnes Thebanos, quia Bacchus ibi natus esset, Athamas in furorē vertitur, Learchumque filium, quem ex Ino inter ceteros susceperat, obtruncavit. Tum Ino arrepto Melicertæ ob Athamantis timorē in proximū mare insiliit. Fuerunt qui dicant furorē immissum fuisse Ino, quod illius filix peperissent & educassent Dionysium. At

40

Nymphodorus Syracusius in libro Asiaticæ nauigationis non ab Athamante, sed a furiosa Ino secutū esse scripsit in filios, quæ & Learchum & Melicertā trucidauit: ac postea desperatione capta in mare insilierit ob impatientiæ doloris, ut ibi suffocaretur. At Dorion in libro de piscibus Learchum sagitta fuisse ab Athamante transfixum scribit, Melicertamque ab Ino iugulatum, postquam rem se Ino in mare præcipitauit. Alii dixerunt Ino fugisse Athamantis imperum cum Melicertæ filio, quia Learchum, quem Athamas intemerat in cacabum bullientis aquæ coniecisset. Ausugit igitur per Germaniam Megarensis agri montem, seque de saxo Moluride dicto, ut ait Pausanias

Atticia

Atticis cum filio Melicerta, vt communior est sententia, in mare precipitauit: vt patet ex his lib. 4. Metam. apud Ouid.

Imminet æquoribus scopulus & pars ima cauatur
Fluctibus, & tectas defendit ab imbribus vndas:
Summa rigent, frontemque in apertum porrigit æquor.
Occupat hunc (vires infania fecerat) Ino,
Seq; super pontum multo tardata timore
Mittit, onusq; suum; percussa recanduit vnda.

Alii fabulantur accidisse eo tempore, vt Nereides chorum ducerent in eo loco, quare dixerunt se in honorem Melicertæ, vt Sisypho gratificarentur, tri-
pudiare. Non defuerunt tamen qui putarint eius corpus ad Sisyphum delatum ex Euxænantia, quo fuerat portatum ab vndis, & Isthmicos Indos tunc illi institutos. Hæc Ino vocata fuit postea Leucothea, & Dea maris exili-
mata, vt ait Home. lib. 4. Odyss.

Τῆς δὲ τῆς αὐτῆς Σισυφίου καλλίστου ἰσῆ
Λευκή, ἢ πρὸς τὴν ἑσπέρην ἀπὸ τῆς
Νέεσσι δὲ τὴν πηλοῦσαν δὴ τὴν ἰσθμὸν ἔχουσαν.
Prospicit hunc Ino formosi filia Cadmi
Leucothea, ante fuit mortalis femina: sed nunc
Illam diuino nautæ dignantur honore.

Hæc Matuta deinde vocata fuit a Latinis, quia mane oriretur, vt ait Cice. in lib. Tuscul. disputationum in his; Ino Cadmi filia nonne Leucothea nominata à Grecis, Matuta habetur à nostris? quæ quod aurora sit, ita patet ex Lucret. libro v.

Tempore item certo roseam Matuta per oras
Aetheris auroream deserit, & lumina pandit.

Cæpta fuit dici Leucothea in quodam vico nō procul ab urbe Corone, & tūc in Deorum numerum relata, vt ait Paus. in Messeniæcis. Fuit magna vis eius exilimata in seruandis nauigantibus, & in mari placando, vt ait Orpheus in hymnis;

Λευκή τις καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἑσπέρης τῆς
ἰσθμὸς αὐτῆς, ὅτι τῆς ἑσπέρης ἀπὸ τῆς
καὶ τὴν πηλοῦσαν ἔχουσαν.
ἢ τῆς τῆς ἑσπέρης, ὅτι τῆς τῆς ἑσπέρης
ἢ τῆς τῆς ἑσπέρης, ὅτι τῆς τῆς ἑσπέρης.

Aduco Leucotheam, Dea quæ venerabilis atque
Multa potens; Næcchum puerum quæ nutriit olim.
Audi diua maris, quæ nautas, quæ regis vndas.
Fluctibus & gaudes seruatrix alma virorum,
Vt tibi collibuit fulcant turæ alta carinæ.

Impetratū est autem Veneris precibus à Neptune vt Dea maris fieret Ino, sicuti scriptum reliquit Ouid. lib. 4. Metam.

At Venus immeritæ neptis miserata labores
Sic patruo blandita suo est. o numen aquarum
Proxima cui cælo celsit Neptune potestas:
Magna quidem posco, sed tu miserere meorum
Iactari quos cernis in Ionio iammento.
Et Diis adde tuis. aliqua mihi gratia ponto est.

Annuit

Mythologiæ

Annuit oranti Neptunus, & abstulit illis
Quod mortale fuit, maiestatemq; verendam
Imposuit, nomenq; simul, faciemq; novavit.
Leucothea; Deum cum matre Palæmona dixit.

Scripsit in Atticis Paus. Melicertam à delphine exceptum fuisse cum cecidisset è saxo Moluride, & in Corinthiorum Isthmum expositum mutato nomine Palæmona fuisse appellatum, atque inter ceteros honores Moluridæ petram illi fuisse consecratam, & Isthmicos ludos illi à Sisypho Acoli filio fuisse institutos, qui tunc imperabat Corinthiis, cum esset melicerta fratris filius: atque primum pinu, deinde apico sicco victores ibi coronati sunt. Mureus in eo libro, quem scripsit de Isthmiis, duo certaminum genera celebrari solita in Isthmo scripsit, alterum in honorem Neptuni, alterum in Melicerta; quod etiam in his ait Apollon. lib. 3.

Ἰσθμίου δὲ τοῦ ἀγῶνος ὁ ἀρχαῖος νόμος

ἦρπεν ἡ ἀσπίς.

Qualis adit ludos Isthmi Neptunus ut altum
Conscendit currum.

Habitus est postea ipse etiam Palæmon Deus marinus, ut ait Orpheus in hymnis;

20

Παλαιὸς ποταμὸς ἐστὶν ὁ παλαιὸς ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ἡ δὲ ἀσπίς ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

30

ut voco qui fluctus habitas, pontumq; Palæmon,

Cum Baccho nutrite, veni ad tua sacra benignus,

Et laxa facie pelagi de fluctibus altis.

Cultoresq; tuos in terris protege, & vndis.

Pontinagis hyemem ratibus depellere sucti,

His quibus appares, miseris mortalibus unus

Namq; fauces, tumidiq; tefrenas æquoris iras.

Sic etiam Euripides in Iphigenia in Tauris custodem & servatorem navium Palæmonem vocavit;

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος ὁ ἀρχαῖος νόμος.

40

Hic non vehebatur in curru, sed natandi peritissimus habebatur, ut ait Ovi. in Epist. Leandri;

Et iuvenem possim superare Palæmona nando,

Miraq; quem subito reddidit herba Deum.

Vocatus fuit Palæmon etiam Portunus, quem clavem dextra gestantem finxerunt, quoniam portus ab hostibus tueretur. Huic infans mactari consuevit, atque in Tenedo præcipue diuinis honoribus colebatur. Sepultus fuit hic nauigantium Deus in Isthmo, ut ait Paus. in Atticis, At Ino in ora ma-

ritima

ritima agri Megarensium à Celso & Tauropoli Cleonis filiabus & Lelegia neptibus. Hæc sunt ea, quæ de Ino & Palamone memoriæ prodita fuerunt ab antiquis, è quibus veritas est exprimenda. Quod Ino fuerit Cadmi, & Harmoniæ filia & Athamantis vxor non dissentit ab historia, & quod à patre fuerit filia sexo illius, & quod Ino timore vel furore concita in mare se cum filio præcipitauit. Quod vero ipsa & puer Melicerta fuerint in Deos conuersi, nihil hoc habet cum veritate commune. at quid per hæc significare voluerunt antiqui? Dicitur fuit superius tantam fuisse nonnullorum antiquorum principum ambitionem, vt aras, & sacerdotes, & ceremonias nonnullis suorum maiorum tanquam Diis immortalibus instituerint. Sic Isthmia Sisyphus, quæ prius in honorem Neptuni celebrabantur, in honorem sui propinqui conuertit, quare dictus est Neptunus his aquarum impetum impertisse, atque inde Dii marini crediti sunt. Nam apud Romanos etiam pro grecorum consuetudine funebres ludi instituti sunt, qui & ipsi suos principes inter Deos fuisse relatos denum fabulabantur. Nam sicut omnium propè principum nostræ ætatis paucis exceptis animum auaritia, vitiorum omnium sordidissimum, ita ambitio antiquorum mentes occupauerat. Leucothes, quæ Matura dicta est à Latinis, Aurora est; Palæmon siue Portunus vis est tempestatis, nam *παλῆμον* agitare significat, vnde Palæmon vocatus est. Maturæ filius dictus fuit, quia venti plerunque ab aurora spirare incipiunt; & quia tunc in mare incumbunt, dicuntur se in mare præcipitasse. Hi crediti sunt Dii nauigantium, quia venti nauigantibus verè præliant, qui si benigni aspirant, felix iter contingit nauibus, & idcirco ait Virg. lib. 2. Georgic.

Voraq; seruati soluent in littore nautæ.

Glauco Panopæ, & Inoo Melicertæ.

Quare per hanc fabulam significarunt illos se ventorum leuitati credere, qui per mare nauigarent, quare non est de diuina clementia conquerendum si quid aduersi acciderit, sed de nostra leuitate & imprudentia. Ad placandas etiam perturbationis animorum hæc fabula accommodata est, & adhortandum ad beneficentiam & liberalitatem: quippe cum ita exagitata à Iunone Ino, quia Liberum patrem liberaliter educaisset, in tantam felicitatis postea euaserit. Nam etsi viri boni aliquandiu pro benefactis opprimuntur, & patiuntur domesticas calamitates, tamen nemo vir bonus diu potest esse infelix. nam quæ tanta potest esse calamitas, quod tantum infortunium, quod diuina clementia in maiorem felicitatem non possit conuertere? confidendum igitur esse diuinæ bonitati sic antiqui tradiderunt, cum nemo iustus à Deo contemptus reliquatur, cumque tanta sit diuina clementia, vt spera etiam superet mortalium iam adiuuandis, qui iniquè misérias patiuntur. Nunc de Glauco dicamus.

De Glauco.

Cap. V.

Glaucus, qui & ipse marinus Deus ex homine factus est, non minus absurdum figmentum, luxque *ἀνέρος* causam consecutus fuit. Hunc Anthedonis hominis cuiusdam Ætoli filium fuisse scriptum reliquit Strabo libro nono: cum tamen illum Polybi Mercurii filii & Iubeæ filium fuisse scribat Theophrastus lib. 5. eorum, quæ in sicco degunt, & Promachidas

Ppp

das